Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 16	15 August 1905	54 Aargang

Utah og Mormonerne.

En Lærds Anskuelser om de Sidste-Dages Hellige og det Land, de bebo.

Dr. Hubert M. Skinner, en vel bekendt Overlærer fra Chicago, aflagde nylig et Besøg i Salt Lake City og holdt Foredrag for Skolelærernes Forening. Det Indtryk, Utah og Folket der havde gjort paa ham, findes berettet i et Blad (»St. Paul Globe«) dateret den 19de Februar 1905 og lyder som følger:

„Utah er aldeles ulig enhver anden Stat i Amerika, ikke alene i geografisk Udseende, men ogsaa i sin Historie og den fremherskende Religion. Turisten er bekendt hermed i Forvejen og lader sig ikke overraske af noget af det Usædvanlige, hvorom for mange Aar siden saa meget er bleven sagt og skrevet i Bøger og Blade angaaende denne de Helliges Stat i det fjerne Vest. Dog ligger store Overraskelser ham i Vente, og de ere heller ikke faa. Den største af disse vil maaske være den, at man finder Civilisationen og Kulturen paa Nutidens højeste Trin, ægte og uforfalsket.

Ved Møderne, der af Statens Lærerforening holdtes i Salt Lake City gennem den første Uge i Februar, gaves der en udmærket Lejlighed til at iagttage saavel Opdragelsens som Samfundets virkelige Tilstand. I en Stat, der ialt næppe har 2000 Skolelærere og Lærerinder, hvem kunde have ventet at se samlet et Antal af disse, stort nok til at kunne forventes af en Stat som Indiana, Jowa eller Illinois (store og meget ældre Stater)? Dog kan ikke „Barratt Hall", denne rummelige Sal i de Helliges store Universitet i Salt Lake City, rumme den Mængde,

som indfandt sig, uagtet den har Sæder for mindst 1100; derfor maatte det store Tabernakel aabnes ved det første af Møderne, saa at alle Tilstedeværende kunde faa Adgang.

En aandrig Tale af den nylig indsatte Guvernør, holdt ved Mødernes Begyndelse, lægger for Dagen meget af den Mands Værdighed, hvem Utah har valgt til at beklæde det højeste Embede i Staten. Guvernør Cutler er, vel sandt, en selvlærd Mand, men højt begavet og kyndig, og man finder intet hos ham af den Frækhed, som den embedssøgende Politiker saa ofte fremviser. Han synes at være en betænksom og dygtig Mand, samvittighedsfuld, smagfuld og rettænkende.

Der hører man en spansk Sang, sungen af en ung Herre; eller forskellige franske Melodier af en ung Dame med den reneste fejlfri parisiske Accent. Ere disse Kunstnere Besøgende, der kun lejes for samme Anledning? Nej! slet ikke. De ere Utahs Indfødte, Utahs egne, som have faaet deres Uddannelse i Europa.

Utah er henholdsvis den mest kosmopolitiske Stat i Amerika. Dens Folk rejser omkring mere end noget andet Folk paa Jorden. Dette kommer meget af en Missionslyst, der leder Mænd til at hengive nogle af deres Ungdomsaar til det evangeliske Værk i fremmede Lande. Den Paavirkning til Uddannelse, de Helliges Religion har, ses allevegne af den Lethed, hvormed de udtale sig. Enhver af de Hellige har lært, næsten fra Barnsben, at være en Taler — øjeblikkelig paa Forlangende at tage Del i Gudstjenesten eller andre Møder. Saaledes blive deres naturlige Begavelser bragt tilsyne, og Taleren skrider fremad formedelst Øvelse fra sin Barndom. Kunstdommeren, bevæbnet med Papir og Blyant for at nedskrive Fejl i Udtale eller Grammatik, finder ubetydeligt at udsætte paa, hvad de høre i det engelske Sprog i disse lærerige Sammenkomster i Utah. Tillige har ogsaa Teatret i denne Stat vist sig at være et stærkt Hjælpemiddel til skolastisk Fremgang og Moralitet. Kirken selv har givet sit Bifald til det højere Drama, og lige fra Begyndelsen af er der i Salt Lake City bleven vedligeholdt et prægtigt og rummeligt Teater, som endog kan anses som Model baade paa Bekvemmelighed og Sikkerhed. Ligesom i det gamle Grækenland har Teatret i Utah været behjælpelig til at opløfte Moraliteten, indprente de renere Følelser, saa vel som til at rette paa og forbedre Folkets Talemaade.

Dansen er ogsaa bleven benyttet som et Hjælpemiddel til en sund Uddannelse. Lærernes Sammenkomst aabnedes med et stort Bal, hvor de nyeste Danse vare mest yndede og brugte. Alle, saa at sige, kunne danse, og holde meget af denne Slags Adspredelse.

En Køretur gennem Salt Lake Citys Gader viser tydelig saa vel en Almuesfølelse — som og Menigmandens private Virksomhed — der vilde tale højt for en mange Gange større Hovedstad. Endnu er Statsbygningen, der er megen Tale om, ikke opført, men „City og County"-Byg-

ningen, der benyttes som Statsbygning, er blandt de smukkeste i Amerika. Det store Tempel, bygget af hvid Granit, er i sin Stil eneståaende blandt Jordens kirkelige Bygninger. Siden det blev indviet, har ingen udenfor Samfundets Medlemmer traadt indenfor dets Dortærskel. Indbildningskraften maa afmåle dets smukke Gehæng og dets symbolske Dekorationer, men dets Mysterier ere bestemte til vedvarende at forblive for den Fremmede en lukket Bog.

Tabernaklet (Utahs største Forsamlingssal) siges at kunne bekvemt rumme 10,000 Mennesker. Dets Orgel siges at være det største i Verden. Dets ulønnede Kor tæller fra 3 til 6 Hundrede. Dets umaadelige Auditorium kan tømmes næsten øjeblikkelig, da dets Sider bestaa næsten udelukkende af store Døre, der svinge udad, med tykke Granitsøjler imellem. Salens ejendommelige Lydelighed er forbausende. Fra den ene Ende kan man høre en Knappenaal falde paa Gulvet i den anden. Hvisken kan uden Spænding høres i hele Rummet.

Man tager Fejl, hvis man tror, at Tabernaklet blev bygget for kun foreløbig at benyttes til Templet skulde blive fuldført. De to Bygninger ere slet ikke byggede til samme Brug. Templet var aldrig tiltænkt at blive brugt til offentlige Forsamlinger. Forunderligt som det kunde synes, blev Tabernaklet bygget uden Søm eller Boldte af Jern, thi disse var ikke den Gang at faa i Utah. Det store Tømmerværk, der holder Taget oppe uden Mellemsøjler, blev sammensat med stærke Træpinde. Stenene, hvoraf Templet er bygget, kunde næsten lige saa godt været blevne lagt uden Kalk eller Cement, saa akkurat bleve de tilhuggede. Enhver af dem var nummereret efter sin Plads i Muren. Der blev saare liden Cement brugt imellem Stenlagene. Begge Bygningerne siges at være planlagte efter guddommelig Inspiration, og ingen jordisk Arkitekt kan gøre Krav paa at have opfattet Arkitekturen.

Visselig findes der intetsteds i Verden bedre Beviser for Oprigtighed i Troen, end man ser i Utah. Alle indrømme de Helliges Oprigtighed og Hengivenhed til deres Ide om religiøse Pligter. Ikke heller vil dette være nok. Med Hensyn til Uddannelse og Forædling staa de Hellige paa lige saa højt et Trin som noget andet Folk paa Jorden. De ere Folk, som læse, tænke og diskutere.

Hvad der kan synes forunderligt i Utahs sociale Forhold maa forklares ved de Helliges særegne religiøse Tro, som styrer deres Handlinger, og ligeledes ved deres Historie, der ikke har sin Lige i den nyere Tids Beretninger. For dens Sidestykke maa man endog gaa tilbage til Mose og Israeliternes Dage. De Hellige ankom til Utah i Aaret 1847, da det endnu tilhørte Meksiko. De udførte deres farefulde Vandring over de den Gang ubekendte Sletter langt udenfor Grændser, hvor Hjælp af Mennesker kunde af nogen som helst Grund forventes, og vare omgivne af næsten enhver tænkelig Fare; men de vare under Ledelse af en Mand,

der var lige saa vindskrænket i Autoritet som Moses i gamle Dage. Uden en saadan Ledelse — vindskrænket som en Generals — vilde de uden Tvivl have omkommet. Med en saadan Ledelse have de forandret en øde Ørk til en yndig Have. Mærkeligt er det, at det Land, de kom hen til, synes at være efter samme Model som gamle Palæstina med sin „Jordans Flod" og sit „Døde Hav". Saa mærkelig synes de at have fundet de gamle Patriarkers Levemidler og Omgivelser fælles med deres egne, at de virkelig adopterede Fædrenes Samfundsliv, der sandt for hver Kvinde et Hjem og en Forsørger, og paa samme Tid paalagde hver Mand sine Pligter mod sin Familie og sine Medborgere. De adopterede patriarkalsk Polygami, men ikke patriarkalsk Slaveri. Fra den Forbandelse vare de altid fri.

Gennem Utah gaar nu en af Verdens store Landeveje, belyst af det tyvende Aarhundredes stærkeste Lys, og denne Stat synes at have levet tre Tusinde Aar i mindre end seks Dekader. Paavirkningen af hendes forunderlige Fortid vil længe hvile paa hendes Folk. De tage imod det Nye uden at beskæmme det Gamle. Trivelighed og Overflod, Maadehold, Kultur og Følelse gaa Haand i Haand i „Bikube-Staten". I et Land som vort, hvor religiøs Tolerance siges at herske i Ordets mest udstrakte Betydning, burde Polygamiets Ophør være Punktet, hvor bitter Fjendtlighed mod de Helliges Religion ogsaa skulde ophøre; og med denne Skranke ryddet af Vejen kunde enhver være stolt af den udmærkede Forfatning, som Industri og Tro i Forening have tilvejebragt i Utahstaten og dens Befolkning." („Mill. Star" Nr. 15 Vol. 67.)

Tale af Ældste Ben E. Rich,

(Præsident over Missionen i de sydlige Stater.)

Holdt den 9de Oktober 1904, i Tabernaklet i Salt Lake City.

Jeg føler altid en vis Tilbageholdenhed, naar jeg træder frem for at tale til en Forsamling, men endnu mere, naar jeg skal staa frem for saa stor en Forsamling som denne. Jeg kan derfor kun ønske, at jeg maa være under Indflydelse af Guds Aand den korte Tid, jeg skal tale til eder, og at I ligeledes maa være under Indflydelse af samme Aand. Det er bleven os lært, at vi kunne fatte det, som angaar menneskelige Affærer, ved Hjælp af den menneskelige Aand eller Forstand, men for at kunne fatte det, som hører Gud til, maa vi være i Besiddelse af Guds Aand. Det er ligesaa nødvendigt for den, der hører, som for den der taler, at være i Besiddelse af Guds Aand.

Det har været min Lod en længere Tid at arbejde som Missionær i de sydlige Stater, som maaske er den ældste Mission i de Forenede Stater. Mange af de ledende Mænd, som levede samtidig med Profeten

Joseph Smith, have virket og baaret deres Vidnesbyrd til Folket i denne Missionsmark, og mange have forenet sig med Kirken i den Del af Landet. Mange have emigreret til Zion, og baade Fædre og Mødre saa vel som Bedsteforældre af vor Ungdom her i Zion annammede Evangeliet i det varme Syden. Der er intet Sted paa Jorden, hvor man finder mere gæstfri og imødekommende Mennesker end der. Medens jeg har præsideret der, har tretten hundrede Ældster virket i Syden. De have taget deres Rejsetaske og vandret ud iblandt Folket og har slaaet sig ned og fundet Modtagelse hvorsomhelst de traf at være, naar Aftenen kom. De vilde sommetider gaa lige ind til et Hus, hvor de kunde se, at Beboerne vare i Færd med at vadske, og høflig sige til dem, at de vare Evangeli-Budbærere, og at de rejste foruden Pung og Taske, saa som vor Frelser havde befalet sine Disciple, og derpaa bedet Folkene om de vilde være saa venlige at vadske lidt Tøj for dem, og paa den Maade fik de deres Tøj vadsket uden Betaling. Paa en Tid, da vi havde fem hundrede Ældster ude i den Arbejdsmark, var det yderst sjældent, at nogen af dem maatte sove ude om Natten. Hvadenten Folk tilhørte Kirken eller ikke, saa vilde de i Almindelighed huse og bespise Ældsterne, og Gud vil velsigne alle, som gøre godt mod hans Tjenere, hvadenten de tilhøre hans Kirke eller ikke. Folket i Syden er den mest religiøse Del af Befolkningen i de Forenede Stater. De holde meget af at høre Prædiken, og de læse meget i Bibelen. Der er meget mindre Modesyge og mindre Tilbøjelighed hos dem til at gaa i Kirke for at lade andre se, at de have faaet en ny Hat eller anden Pynt, end der er hos Folk i de nordlige Stater. De ere i Almindelighed gudfrygtige, gudhengivne Folk. Endskønt de nære visse stærke Fordomme, saa ere de dog besjælede af megen Menneskekærlighed.

For nærværende have vi ikke fuldt et hundrede og fem og halvfjerds Ældster i den Missionsmark, og dersom vi skulde løse alle, som har været der to Aar, saa vilde vi ikke engang have et hundrede og fem og tyve, hvor vi før havde fem hundrede. Endskønt vi for nærværende har mellem otte og ni tusinde Hellige i den Mission, saa ere de alligevel saa vidt adspredte, at det næsten er umuligt at faa samlet et tilstrækkeligt Antal af dem til at faa i Stand og vedligeholde en ordnet Gren af Kirken. Somme Tider have vi døbt saa mange som 80 eller 90 nye Medlemmer paa en Maaned, og da jeg rejste derfra, kunde vi ikke opfylde alle de Anmodninger, der indløb til os om at komme for at prædike Evangeliet og døbe Folk, der havde faaet Tro og ønskede Daab. Vi ønske ikke at vore Venner — eller vore Fjender — skulle tænke, at Mormonismen er ved at dø ud i de sydlige Stater, der synes derimod at være en forøget Opvækkelse i Folkets Hjerter, en Attraa efter at lære at kende Guds Villie, og vore Ældster have derfor al ønskelig Anledning til at forkynde Evangeliet, og jo mere Modstand vi have, desto

mere Anledning saa vi til at prædike, og vore Aldster ere trofaste og ivrige i deres Kald.

Der er een Ting, som jeg ønsker at omtale angaaende Aldster, som komme tilbage fra deres Mission i Syden. Undertiden er der Aldster, som faa deres Helbred ødelagt, og somme Tider kan der hengaa flere Aar, inden de tage nødvendige Forholdsregler i saa Henseende. I mange Tilfælde burde de være løste og sendt hjem tidligere, end det er sket, men saadanne Aldster have sagt til mig: Broder Rich, jeg vil hellere blive her og dø, end rejse hjem, førend jeg har været her to Aar og udført en hæderlig Mission, som vil tilfredsstille min himmelske Fader og mine Brødre og Søstre hjemme. Der er ingen fastsat Regel i Kirken om nogen „To-Aars-Mission". Det er somme Tider ligesaa meget Guds Villie, at en Aldste bliver afløst og kommer hjem, naar han har været paa Mission i seks Maaneder, som naar han har været borte i tre Aar. Dersom Folk herhjemme vilde have mere Tillid til de Mænd, som Kirkens Authoriteter beskikker til at præsidere over Missionerne, saa vilde de lade være at snakke ilde om en Aldste, naar han kommer hjem, førend han har været borte i to Aar. Dersom der virkelig skulde være noget lasteligt som Grund for at en Aldste kommer hjem, saa veed en Missionspræsident, at det er hans Pligt at underrette Stavens Præsidentskab derom, og naar saadant ikke sker, og en Aldste kommer hjem paa Grund af nedbrudt Helbred, enten han har været borte seks eller tolv Maaneder, saa bør de Hellige byde ham et ligesaa hjerteligt Velkommen, som om han havde været borte i to eller tre Aar. Naar de komme hjem formedelst Sygdom, bør vi have Medlidenhed med dem og ikke kritisere dem. Det er ganske faa, som ere komne hjem før den Tid, de vare i Vente, uden det var i Sygdomstilfælde. Undertiden bliver en Aldste sendt paa Mission, omendskønt han kunde gøre mere for Guds Værks Fremme hjemme end ude i Verden, og det er da bedst for Missionen, at han bliver løst og tilladt at rejse hjem. I saadanne Tilfælde har Kirkens Præsidentskab instrueret de respektive Missions-Præsidenter om at sende dem hjem. I kende nok den gamle „Mormon"-Regel, som Præsident Young lærte os: „Pas dig selv." Naar en af eders Sønner bliver sendt til de sydlige Stater, saa kommer han under min Beskyttelse, og er ikke længere under eders. Jeg er den, som er ansvarlig til Kirkens Authoriteter, og dersom jeg finder det rigtigt at sende en Aldste hjem, naar han kun har været ude i seks Maaneder, især naar det er begrundet paa Sygdom, saa vis ham Medfølelse, bed med ham og plej ham paa bedste Maade, men riv ham ikke ned. Dersom Menneskene i Almindelighed blot vilde følge den omtalte „Mormon"-Regel, saa vilde det være godt for hele Verden. Gud har sagt, at han vil tilgive hvem, han vil, men han har ligeledes ladet os forstaa, at det er vor Pligt at tilgive alle Mennesker. Det er vor Pligt at tilgive, men kun Gud har

Ret til at dømme. Lader os passe vor egen Gerning og ikke blande os i det, som udelukkende vedkommer vor Fader i Himlen. Han har sagt, at han vil udføre Dom imod dem, der tilkommer det, og os har han lært at udøve Tro, Haab og Overbærenhed og at elske hverandre.

Vi vide, at Evangeliet, som vi frembære, er Sandhed, og vi ere ogsaa bekendte med Verdens Tilstand; dersom vi ikke elske hverandre, da ere vi visselig ikke i en god Stilling. Verden elsker os ikke, og vi kunne ikke vente, at den skulde elske os; thi Frelseren har sagt, at dersom vi vare af Verden, saa vilde Verden elske sit eget, men efterdi han har taget os ud fra Verden, derfor hader Verden os. Vi behøve derfor ikke at vente at Verden vil elske os, men vi burde elske hverandre. Vi bør ikke blot elske hverandre, men vi ere befalede at udstrække vor Kærlighed endogsaa til vore Fjender, i Betragtning af Guds, vor Faders, store Kærlighed til Verden, hvilken han har bevist derved, at han hengav sin enbaarne Søn, paa det, at hver den, som vilde tro paa ham, skulde faa evigt Liv.

(Fortsættes Side 251.)

Den skadelige Pebersvend.

Benjamin J. Wheeler, Præsident ved et Universitet i Kalifornien, gjorde nylig et særligt Indtryk paa en vis Klasse i San Francisco, medens han omhandlede Ægteskab og Skilsmisse. Som man læser i en ledende Avis, lyder hans Ord saaledes: „I Længden vil det samme, som opholder Familien, ogsaa opholde Staten. Staten kan umulig bestaa uden Familien og Hjemmet. Er Hjemmet udeladt, kan der ikke være meget tilbage af det højst nødvendige moralske Væv. God og sand Moralitet har ikke mindre Betydning end Regelmæssighed og Orden i Hjemlivet. Der kan ingen Adskillelseslinie drages mellem Moraliteten og Religion. God Moralitet er Hjemlivets vigtigste Bestanddel. Individuel Tilstand er farlig for en Stat.

Pebersvende og Klubmænd ere Banditter, Gueriller og Udskud. Jeg vilde bifalde, hvis det var lovligt, at en speciel Takst blev dem paalagt. De deltage ikke i Samlivets Grundarbejde. De ere Unaturligheder, og burde som saadanne mulkteres. Vogt eder for Lærdomme, som grunde sig paa falske Anskuelser om Enkeltliv i Stedet for Familien, der er den eneste sociale Sikkerhed."

Raadslaa ikke med en Daare, thi han kan ikke holde noget Ord hemmeligt!

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 · Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Tirsdag den 15 August 1905

„Dersom Nogen lægger Noget til disse Ting," o. s. v.

„Thi jeg vidner for hver, som hører denne Bogs Profeties Ord: dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog. Og dersom Nogen tager Noget bort fra denne Profetiens Bogs Ord, da skal Gud borttage hans Del af Livsens Bog og af den hellige Stad og fra de Ting, som ere skrevne i denne Bog" (Joh. Aab. 22de Kap. 18-19 Vers).

Alle, som ikke tro paa Aabenbarelse fra Himlen i vor Tid, sige, at disse Skriftsteder tydeligen bevise, at Gud ikke mere vil aabenbare sig; at den Befaling „ikke lægge Noget til" eller „tage Noget bort" fra Guds Ord var den sidste Befaling berettet, og derfor er Skriften fuld og hel, og ingen Aabenbarelse vil derefter gives. Ifølge Historien, der indeslutter Samlingen af Bibelens Bøger, var Aabenbaringens Bog skreven tidligere end de andre Bøger i det nye Testamente med Undtagelse af Pauli første Brev til Korinthierne. Derfor, skønt Johannes Aabenbaring findes sidst i Bibelen, mener dette aldeles ikke, at det er det sidste Ord, Gud har givet Menneskene. Paa den Tid Johannes skrev Aabenbaringen, fandtes der ingen saadan Samling af den hellige Skrift som det Nye Testamente. Denne Samling af hellige Skrifter gik for sig gradvis, ikke paa een Gang, og begyndtes først henimod Slutningen af Apostlenes Levetid. De bedste Autoriteter ere enige om, at Apostlene ikke holdt Protokol eller historisk Arkivar angaaende Frelserens Ord eller Gerninger, medens de selv virkede blandt Folket. Men som Tiden nærmede sig, naar de skulde „gaa til deres Fader", blev det nødvendigt, at der skulde efterlades en autentisk Optegnelse, og saaledes nedskrev hver af Evangelisterne sit Vidnesbyrd.

De andre Skrifter, der findes i det Nye Testamente under Navn af Breve, bleve skrevne som Raad og Lærdomme til forskellige Grene af Kirken, og blev disse tilsendt i Stedet for Besøg af Herrens Tjenere. Brevene bleve opbevarede efter at være bleven afbenyttede efter deres Bestemmelse, og siden „lagte til" Matthæi, Marci, Lucæ og Johannes' Optegnelser, hvorefter de siden alle bleve samlede med de jødiske Skrifter og ere os tilsammen nedarvede under Navn af „Bibelen". Lad os nu overveje Teksten igen:

„Dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog. Og dersom Nogen tager Noget bort, som er skrevet i denne Profetiens Bogs Ord, da skal

Gud borttage hans Del af Livsens Bog og af den hellige Stad, og fra de Ting, som ere skrevne i denne Bog."

Bogen, som henføres til er ikke Bibelen, for Bibelen var ikke til den Gang. Det kunde ikke mene det Nye Testamente, thi endnu vare ingen af Kristi Lærdomme eller Gerninger optegnede; nej, endnu vare ingen af Brevene skrevne med Undtagelse af Pauli 1ste Brev til Korinthierne. Hvilken Bog hentydede Johannes da til? Han hentydede til ingen anden Bog end sin egen — hvilken han den Gang havde skrevet — Aabenbarelsens Bog. Herren havde aabenbaret for sin Tjener, Johannes, det „som skulde ske", og til disse hans egne Ord forbød han, at noget Menneske skulde lægge til eller tage fra.

Indskrænkningen var gældende for Menneskene, men ikke for Gud selv, og ved det Udtryk „man" (oversat paa Dansk til „Nogen") mente Gud uden Tvivl Mennesker, som ikke vare bemyndigede af ham, og derfor ikke besad Inspirationens Aand og Kraft.

Gud har altid brugt Menneskene her paa Jorden til at udføre og bekendtgøre sine himmelske Love. Men saadanne ere altid blevne kaldede af Gud og bemyndigede til at gøre Tjeneste i hans Navn, og ingen selv indbildsk person har den mindste Rettighed til at diktere dem eller til at indskrænke eller forandre Noget af det, de have sagt eller gjort. Hans Autoritet aabenbarer Loven, og ingen uden hans Autoritet kan omgøre den. Er det da at undres over, at han forbyder „Nogen" — (Mennesker) ubemyndiget og uindspireret — at „lægge til" eller „tage bort fra" sine Ord.

Et andet Bevis paa, at Johannes' Ord ikke tydede til andre hellige Skrifter end hans egen, og at det ikke var Guds Hensigt at ophøre med at tale til Menneskene, er det, at efter denne Befaling var givet, bleve alle de andre Bøger af det Nye Testamente skrevne. Ja selv Johannes skrev sine Breve efter at han havde skrevet Aabenbaringen. Hvis den Aabenbaring da skulde være Guds sidste Ord til Menneskene, hvorfor gav Gud da mere Lys og Indspiration, og derved stille alle sine indspirerede Skribenter under Fordømmelse? Thi dersom den her omtalte Udlæggelse anvendes paa Johannes' Ord, da have alle og enhver af det Nye Testamentes Skribenter — ja Johannes selv — overtraadt Befalingen og komme under Forbandelsen. Heller ikke er dette alt — ikke alene have de da overtraadt Befalingen, men deres Skrifter kunne da ikke være af Gud, og burde da forkastes fordi de vare „lagte til" Aabenbarelsens Bog. Den Befaling ikke at „lægge til" eller „tage bort fra" Guds skrevne Ord findes ligeledes i det Gamle Testamente, som kan ses i femte Mosebog 12te Kap. 32te Vers, og i fjerde Kap. 2det Vers; og hvis dette mener, at Gud ikke mere kan aabenbare sig til Menneskene, saa maa jo ogsaa Størstedelen af det Gamle Testamente forkastes.

Denne er den eneste logiske Slutning man kan gøre paa Spørgsmaalet

dersom vi indrømme den paa ny Aabenbaring Ikketroendes Stilling at være rigtig; og dette er saa urimeligt, at vi ere forvisede om, at ingen vil nu modsige de Sidste-Dages Helliges Anskuelser paa dette Gebet; det er, den Befaling der blev given ved Johannes, kun hentydede til den Bog eller Skrift, hvori den fandtes, nemlig Aabenbaringen; og at Ordet „Nogen" i vor danske Bibel mener enhver ubemyndiget Person, og paa ingen Maade kan indskrænke Gud selv i hans Meddelelser til Menneskene. Sandt nok har han forbudt Menneskene at lægge til og tage bort fra hans Ord, men ingensteds har han sagt, at han vilde holde op med at aabenbare hverken sin Villie eller Kundskab til Menneskene. Thi „dette er det evige Liv, at de kende Dig, den eneste sande Gud og den, Du udsendte, Jesus Kristus" (Joh. 17de Kap. 3die Vers). „Og ingen kender Sønnen uden Faderen, og ingen kender Faderen uden Sønnen og den, som Sønnen vil det aabenbare." (Matth. 11, 27.)

(»Mill. Star« Vol. 67.)

Advarsel. De Sidste-Dages Hellige advares imod en vis velklædt Dame, som muligvis er ved 30 Aars Alderen, ganske veltalende og smigrende. Hun har allerede begaaet adskillige Bedragerier mod de Hellige i flere Grene af den skandinaviske Mission, idet hun har ladet sig døbe, udgivet sig blandt de Hellige at være vel bemidlet, men dog altid i Trang for at laane Penge af andre. Paa forskellige Steder, hvor hun har begaaet disse Bedragerier, har hun taget sig forskellige Navne. Bærer derfor varsomme Søskende, at I ikke lade eder bedrage.

Ankomst og Beskikkelse. Den 2den August ankom til København følgende Missionærer fra Zion, der beskikkedes til at virke i Konferencerne som følger: Albert R. Petersen fra Richfield til Kristiania Konf., Charles L. Edmann fra Salem til Kristiania Konf., Christian L. Gregorsen fra Elsinore til Aarhus Konf., John P. Israelsen fra Hyrum til Trondhjem Konf., Niels P. Andersen fra Manti til Aalborg Konf. Flyttedes: Louis O. Keller fra Trondhjem til Aalborg Konf., George A. Jørgensen fra Kristiania til København, og David F. Fredrickson fra Trondhjem til Kristiania Konf.

Konferencemøderne i den skandinaviske Mission bestemmes herved som følger:

Den 17de September i Kristiania.
„ 24de „ i Trondhjem.
„ 1ste Oktober i Bergen.
„ 8de „ i Aalborg.
„ 15de „ i Aarhus.
„ 22de „ i København.

J. M. Christensen.
Præsident over den skandinaviske Mission.

Tale af Ældste Ben E. Rich.

(Fortsat fra Side 247.)

Dette er de Sidste-Dages Helliges Mission. Vi ere kun faa i Antal sammenlignet med de femten hundrede Millioner Mennesker i Verden, og dog forventes det af os, at vi skulle bringe Evangeliets Lys til hele Menneskeheden. Vi have derfor nok at gøre. Vi vide, at Gud har talet i denne Slægt, og at han har gengivet sin Søns Evangelium, ifølge det, som var udtalt gennem Profeterne. Vi vide ogsaa at han kaldte og talte til Profeten Joseph Smith, og at Gud ved Aabenbaring og ved sin egen Befaling til Joseph Smith organiserede sin Kirke; at denne Kirke er organiseret rigtig, at Evangeliet sendes ud i Verden paa samme Vis, som det altid skete, naar Guds Kraft var paa Jorden, og tilbydes Menneskene frit og uden Betaling. De samme Betingelser ere gældende nu, som gjaldt i Frelserens Dage. Et Menneske maa have Tro paa Gud og Frelserens guddommelige Mission. Han maa indse, at den, der forkaster Læren om Daabens Nødvendighed, forkaster Guds Raad angaaende deres Frelse. Han maa forstaa, at saaledes lærte Apostlene Peter, Jakob, Johannes, Paulus og de andre Apostle, saa vel som Præster, Ældster og andre Missionærer, der bleve udsendte for at forkynde Evangeliet paa deres Tid. Der er kun een Plan lagt til Frelse, kun een Maade at erholde evigt Liv paa, og ingen faar Lov til at krybe op eller ind ad nogen anden Vej. Der er kun een Maade, hvorpaa et Menneske kan erholde Aandens Besegling. Det er absolut nødvendigt at blive født af Vand og Aand for at faa Adgang til Guds Rige, fordi Kristus har selv erklæret det. Vi have erholdt samme Tro som de Hellige i gamle Dage, og overalt i Verden kæmpe vi for samme Tro, som den Gang var bleven overleveret de Hellige, og som nu ogsaa er os overleveret. Vi ere befalede at gaa ud i al Verden og raabe Omvendelse, ja, at Himmerriges Rige er nær. Dette vide I er Sandhed, saafremt I ikke have drevet Guds Aand fra eder, og dersom I kende og forstaa Sandheden, saa ere I ogsaa bekendte med Herrens Villie, og I maa huske paa, at „hver den, som veed sin Herres Villie og ej bereder sig og gør derefter, vil blive straffet meget",

Jeg ønsker at bevidne for eder, at jeg veed, at Evangeliet er blevet gengivet til Jorden i denne vor Tidsalder, og jeg veed ligeledes, at Joseph Smith var een af de største Profeter, som nogensinde har levet paa Jorden. Uden at være udrustet med verdslig Kundskab, men ved at undergive sig Guds Aands Ledelse — hvorved han kunde sige: „Saa siger Herren" eftersom Aanden tilsagde ham — paapegede han, hvorledes Kirken skulde organiseres, og ordnede Guds Hus eftersom Herren aabenbarede det til ham. Ingen af Teologerne i Verden har været i Stand til at paapege en eneste Fejl ved Kirkens Organisation eller ved de

Betingelser som ere gældende i Kirken for at opnaa Frelse. Hvorfra erholdt Joseph Smith denne overlegne Visdom, dersom han ikke fik den af Gud? Skønt han var en ulærd Yngling, saa paaviste han tydelig den Plan til Salighed, som Frelseren selv havde anvist, og hvorledes Kristi Kirke skulde være, endskønt den ikke den Gang fandtes paa Jorden, og alligevel kan Verdens Theologer ikke paavise Fejl eller Mangler ved den. Den eneste Bevisførelse, som de kunde gøre Brug af, var — ligesom mod Frelseren og hans Disciple — at de havde et daarligt Rygte paa sig, og at Smiths Slægtninge vare slette Mennesker. Smith Familen slette Mennesker med et daarligt Rygte paa sig? — Hvor kan der findes et Navn paa Jorden, i vor Tidsalder, i Forbindelse med hvilket historiske Kendsgerninger gendriver en Beskyldning mere kraftigt som en skammelig Løgn, end netop de nærmeste Slægtninge af Profeten Joseph Smith hans Fader og hans Onkler? Ikke alene dette, men vi kunne sende denne skammelige Løgn tilbage til deres Anklagere og spørge, om de kunne paavise deres eget Slægtregister saa pletfrit som Smith Familiens. Fire hundrede tusinde Mennesker ere bekendte med disse Mænds Karakter, og medens jeg her taler, ser jeg for mig to unge Mænd, der ere bleve kaldte til at være specielle Vidner om vor Herre Jesus Kristus, Vi vil begynde med dem — de ere Efterkommere af to Grene af Smith-Familien, nemlig Profeten Joseph Smiths Fader og dennes Broder. Ere I bekendte med disse unge Mænds Levnet? Kende I deres Fædre, Præsident Joseph F. Smith og Apostel John Henry Smith? — og Broder til Præsident Smith, Patriark John Smith, kende I noget til ham? Kendte nogen af eder disse store Mænds Fædre — Patriarken Hyrum Smith og afdøde Georg A. Smith, der var Medlem af Kirkens Præsidentskab sammen med Præsident Young? Har I noget at udsætte paa deres Karakter? Og saa Bedstefaderen og Oldefaderen til den nulevende Georg A. Smith, der var Onkel til Profeten Joseph, og som efter at Patriarken Hyrum Smith var bleven myrdet, indtog Embedet som Kirkens Patriark — Patriarken John Smith — kendte I noget til hans Karakter? Vi ville gaa endda lidt videre. Vi tage dem med, der ikke tilhøre Kirken — Profeten Joseph Smiths Børn, der stride imod Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Sig til Folk ude i Verden, der beskylde Profeten Joseph for at have været en Dranker, en Ledliggænger og en uærlig Mand, at disse Sønners Karakter stempler deres Beskyldning som Løgn, fordi man samler ikke Figen af Tidsler eller Vindruer af Thorne. ejheller kan man vente at faa rent klart Vand af en uren Kilde. Forsaavidt disse Mænds Karakter angaar, saa stadfæste de ligesom alle de andre af Smith-Familien ved deres Eksempel, at disse skammelige Beskyldninger mod Profeten, saavel som imod hans Fader og dennes Brødre ere Usandheder. Der kan ikke findes et bedre Slægtregister paa Jorden — Gud velsigne det Navn. Gud velsigne

Mindet om de Mænd, som han valgte som Redskaber til at bringe disse uvurderlige Sandheder til Menneskene paa Jorden.

Brødre og Søstre! Overvej hvad Kirken har gjort for eder. Dersom I have gode Hjem, hvorledes fik I dem? Sandsynligvis var det en ydmyg Mormon-Ældste, som var det Redskab, der fandt eders Moder i Skandinavien og eders Fader i England. Derved fandt de hinanden, og paa dette Vis kom de til at blive gifte, hvorved I fik eders Tilværelse i et Land, hvor det blev muligt for eder at komme i Besiddelse af gode Hjem. Og hvad skylde I Kirken? — I skylde den alt, endogsaa Livet, og I bør erindre, at Frelseren har sagt, „hvo som mister sit Liv for hans Skyld, skal finde det igen — ja evigt Liv." Jeg vidner for eder, at Joseph Smith var en Guds Profet og at de Mænd, som have staaet som Kirkens Ledere siden Profeten Josephs Død helt til denne Tid, have været og ere Profeter, Seere og Aabenbarere. Dette er mit Vidnesbyrd i Jesu Kristi Navn, Amen.

Et lille Kapitel om Musik.

Denne Titel vil maaske vække det Spørgsmaal hos nogen: Hører Musik med til Mormonismen? hvortil vi straks svare ja, alt hvad „der er elskværdigt, prisværdigt, dydigt og godt", tilhører os. God Musik opliver Sindet. Naar man bliver træt af Dagens Byrde, af hvad som helst den monne bestaa, saa er Musik forfriskende til Sindet. Ved Musik maa jo ikke blot forstaas Klang, thi af denne kan man ogsaa blive træt. Musik for at være elskværdig, prisværdig og god maa være ren i dens Dele, ren i dens Sammensætning, og passende i dens Takt. Ikke alle kan have samme Smag for samme Musik, men der er forholdsvis kun faa, som ikke ynder Musik af en eller anden Slags. Musik bestaar, ligesom alle andre Lyde, af Luftbølger foraarsagede ved at en eller anden Genstand sættes i Bevægelse, og som derved sætter den Luft i Bevægelse, der omgiver Genstanden; ligesom Vandet røres ved Bevægelsen af en Fisk, et Skib eller en anden Genstand. Men for at blive til, hvad der kaldes Musik, maa disse Luftbølger frembringes i en vis Orden saaledes, at de ville slaa sig sammen og ikke strides om Overmagten, thi i modsat Fald opstaar en til det rene Øre ubehagelig Disharmoni. Sang — ligesom al anden Musik — naar den er god forfrisker Sindet, endog efter en god Prædiken eller et godt Foredrag. Derfor indføres Sang i Gudstjenesten saavel som ved Forlystelser. Det er et sjældent Menneske, der ikke ynder Musik, om han endog ikke selv formaar at deltage i dens Frembringelse, idet han ikke selv er af Naturen højt begavet dertil, men næsten enhver ynder den, naar den er vel udført.

Folk, som paatage sig at gøre Musik for andre at lytte til, burde gøre sig al Umage for at gøre Tonerne saa rene som mulig, thi i modsat Fald mishager man deres Øre, som lytte. I Korsang til Eksempel, burde enhver søge at gøre sin egen Stemme saa behagelig som mulig; ja nøjagtig i Samklang med Orgelet eller hvilket som helst andet Instrument, der benyttes sammen med Sangen. Dette er af yderste Vigtighed; og hver maa passe paa sin egen Stemme, at den er ren, af en passende Kvalitet og i bestemt Takt med Lederens Bevægelser. De Sidste-Dages Hellige bruge og sætte stor Pris paa Musik, saavel ved Gudstjenesten som ved andre passende Lejligheder. De organisere Sangkor og forskellige Slags Musikkor og indøves saa meget som mulig i dens Sammensætning og Udførelse. I Udspredelsen er det ofte vanskeligt at holde et saadant Sangkor sammen i længere Tid, paa Grund af stadig Bortgang ved Emigration af dets Medlemmer til Vestens Egne, og derfor maa bestandig nye Medlemmer optages til at fylde de forladte Pladser. Nye Medlemmer burde derfor altid være meget omhyggelige med at passe ikke alene paa Lederen, men paa deres egen Stemme, hvilket som Regel gælder for ethvert Medlem. De burde ikke overdøve de andres Stemme, saa at de kun høre deres egen, men burde altid holde den i Tomme, saa at hver for sig tydeligt hører Orgelets Harmonier og retter sig derefter; erindre at et Orgel ikke kan modificeres i Tone under Sangen, men at Stemmen absolut maa modificeres efter Orgelet og Lederens Signaler. At raabe er ubehageligt i Korsang, at hænge lidt bagefter den givne Takt er en anden Fejl, man maa vogte sig for at begaa; dog er en falsk — enten for lav eller for høj — Stemme den Fejl, man maa mest vogte sig for. Under Sangen burde enhver i Salen være rolig, vogte sig for al Slags Samtale, for Latter, Smil og alt, hvad der kan drage den lyttendes Opmærksomhed bort fra Sangen og anden Musik. Det er fornærmeligt at blive talt til under Sangen undtagen af Sangens Leder. Mislyde eller anden Urolighed af hvilken som helst Slags burde forebygges med al Omhu, især under Sangen ved Gudstjenesten. Enhver burde paaskønne den Umage det koster at faa lært og vel udført en god Sang, og især fortjene vore Søskende, der mange Gange maa gøre Opofrelser for at være tilstede ved Øvelsen, al den Opmuntring og Assistance der kan gives dem. Paaskønnelse af et Sangkors Bestræbelser ved at skænke det vor udelte Opmærksomhed under Sangen er een Maade, hvorpaa vi kunne opmuntre til forøget Iver.

Aldrig le ad andres Skade, hvad enten det være Menneskers eller Dyrs!

Laan ikke Øre til letsindig eller daarlig Tale!

Bøn, Stræben og Taalmod.

Tre Hjælpemidler til et heldigt Liv kunne nævnes som blandt de bedste: Bøn, Stræben og Taalmod. Enhver vil paa sin Livsvandring komme i Sammenstød med Omstændigheder, hvor ingen anden end Guds Hjælp vilde være tilstrækkelig til at afvende Nøden, og den, som ikke kan bønfalde ham i saadanne Tilfælde, maa lide Tab, medens den, som kender Vejen til det algode Faderhjerte, vil blive befriet og være styrket ved sin Erfaring.

Stræben er det ypperligste Hjælpemiddel i alle Livets Genvordigheder. Ingen Gevinst eller Løn erholdes uden ved Stræben, og ingens Liv vil kunne kaldes heldigt, der maa stole paa andres Arbejde og som ikke selv gør noget til Verdens Forbedring. De heldigste i enhver Tidsalder have været virksomme Arbejdere, Skabere af nyttige Ting til Forfremmelse af Literatur, Kunst, Videnskab, Mekanik og Opdagelser. Taalmodigheden er af største Vigtighed til hver, som ønsker at vinde Sejr i Livet, thi Vejen er lang og ofte møjsommelig, medens Byrden kan være svær at bære. Den, som har lært at vente uden at blive træt, at arbejde medens Lønnen kunne synes langt borte, og at stræbe uophørligt, den er det, som tilsidst vil vinde Sejren. Herpaa har man et Eksempel i det store Søslag i den japanske Sø, hvor Togo gjorde Ende paa den russiske Flaades Modstand, og lærte en længselsfuld og utaalmodig Verden Taalmods Værd. Togo med sin Flaade vilde ikke rette sig efter en urolig Verdens Bydende, nemlig at opsøge Rojestvensky, men gav sig tilfreds med at være stille, men dog ikke uvirksom; saaledes ventede han med Taalmodighed og Varsomhed paa Tiden, da Rojestvensky maatte komme til ham og falde i hans Snare. Den, som er viis, maa lade sig nøje med, at holde sin Sjæl i Taalmodighed, medens han arbejder mod mangfoldige Vanskeligheder og Afskrækkelser, indtil Tiden kommer, naar han skal høste Frugten af sit Arbejde og sin Udholdenhed.

Paa den anden Side rammes han af Mislykke, som ikke er indprentet med Nødvendigheden af disse tre: Bøn, Stræben og Taalmod; og Verden er fuld af Vrag som Bevis for dette. Livets Prøvesten er ikke, hvor stor en Byrde man kan bære idag, men i Evne til at holde ud og vedblivende arbejde trods al Afskrækkelse, Skuffelse og Besværlighed.

Dr. J. M. Tanner.

Hast ikke efter Rigdom, hvis du vil, at dine Foretagender skal lykkes!

Søg at opfylde enhver Pligt!

Sidste Gang. Da Fillip Brooks for nogle Aar siden efter en langvarig Sygdom begyndte at komme sig lidt, afslog han alles Besøg, til en Dag Robert Ingersoll kom derhen og ønskede at se Biskoppen. Denne bød ham straks at komme ind. „Jeg maa sige", sagde Ingersoll, „at jeg føleligen paaskønner den Agtelse, De viser mig, medens De ikke tillader Deres nærmeste Venner at besøge Dem."

„Ja, ser De", svarede Biskoppen, „jeg nærer ingen Tvivl om at se mine Venner i den næste Tilværelse, men det er vel sagtens sidste Gang jeg faar Lejlighed til at se Dem."

Præsident J. M. Christensen ankom til København fra sin Tur i Jylland den 2den August og meddeler, at han tilligemed Kons. Præsident H. C. Hansen besøgte og holdt Møder i følgende Grene og Byer: Esbjerg, Vejle, Horsens, Aarhus og Randers. Møderne i Vejle, Horsens og Aarhus vare særdeles godt besøgte, og Missionærerne overalt berette, at deres Virksomhed bærer god Frugt idet de gøre mange Fremmede til gode Venner, som indbyde dem til deres Hjem, for at blive nærmere bekendt med Mormonismen og vort Samfund. Udsigterne for Værkets Fremme ere gode.

Missionærernes Rapport for Juli 1905.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
John. J. Plowman	Aalborg	20	2611	389	2125	712	67	6		2
Hans C. Hansen	Aarhus	18	2840	377	2357	611	67	1		
Niels J. Henrickſen	København	21	2171	401	1950	824	58	14		5
Erick C. Henrichsen	Bergen	16	1826	442	978	385	39		1	
Gilbert Torgerſon	Christiania	25	1867	799	2250	817	114	13	1	3
Nils Evensen	Trondhjem	23	2375	936	1723	414	43	3	2	
Totalsum for Missionen		123	13690	3344	11383	3763	388	37	4	10

Indhold:

Utah og Mormonerne 241
Tale af Ældste Ben E. Rich..244,251
Den stakkels Peberſvend..... 247
Redaktionelt:
„Derſom Nogen lægger Noget til disse Ting o. ſ. v." 238
Advarsel 250
Ankomst og Beskikkelse..... 250
Konferencemøderne..... 250
Et lille Kapitel om Musik..... 253
Bøn, Stræben og Taalmod 255
Sidste Gang 256
Præsident J. M. Christensen 256
Missionærernes Rapport..... 256

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Redigeret af F. Christenſon. Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).